

Visietekst Trekkersgroep Zeveren: 'Open grenzen'

Op de grens tussen Leven en Dood staat een muur. Een afscheiding tussen zij die eeuwig rusten en zij die altijd drukdoende zijn. Hier en daar verbergt wat groen in een strook niemandsland het grijze beton aan de kant van het leven, enkele grafzerken maskeren dezelfde wand aan de andere kant. Op het kerkhof - de 'tuin' van de kerk - valt op het eerste gezicht weinig te beleven. Netjes geordend, zerk naast zerk, liggen er de doden van ons dorp - elk met hun verhaal. De ene zerk al leesbaarder dan de andere, het ene graf al met wat meer bloemen dan het andere, de ene dorpsbewoner al wat meer vergeten dan de andere.

Op het dorpsplein staan hoofdzakelijk blikken dozen onbewogen naast elkaar geparkeerd, fietsers en wandelaars passeren nietsvermoedend. Dorpsbewoners slaan er een babbel, de kinderen van het dorp leren er fietsen, de beste ploeg van 't stad vertrekt er naar een volgende uit-overwinning, de bezoekers van de dorpscafés houden er nog even halt voor ze écht naar huis gaan. Het is er vaak druk - een knooppunt van passeren en stilstaan, van fietsnetwerk en nabij natuurgebied. Het is een vertrekpunt en het is het eindstation.

Een muur, een grens, een lijn - ze vormen een afscheiding tussen wat onlosmakelijk met elkaar verbonden is. De geschiedenis van het dorp ligt begraven vlak naast het kruispunt van het dorpsleven. Een mus zit op de betonnen deksteen, bovenaan de kerkhofmuur, in twijfel. Het drinkwaterbakje op dat ene graf lonkt, evenals de kruimels uit de broodtrommels van de kleuters die zonet werden opgepikt aan het dorpschooltje. Enkel de mus overziet het allemaal, huft vrolijk weg en weer tussen leven en niet-leven. De mus hoort de verhalen van de vroegere burgemeester, de cafébaas, de moeder die haar zonen niet zag terugkeren van het Front - zij kent de burens die zo dicht bij elkaar zijn begraven, en kan de vergane letters nog lezen op die ene grafsteen. Zij kwettert en tsjilpt naar elke passant die het horen wil: "t Is hier dat het verhaal van ons dorp wordt verteld, en 't is hier dat alle paden kruisen".

Er komen gaten in de muur, de grens brokkelt af, doorkijken ontstaan. Het niemandsland aan het plein wordt een knooppunt waar de fietser even halthoudt, met één oog op het verleden en één op de rest van zijn route. Jongeren hangen wat in de schaduw van een boom, vlak bij hun wortels, hun afkomst. De kermis is er voortaan voor alle dorpingen, aan beide kanten van wat ooit een grens was. De grens staat open, er ontstaat ademruimte, er zijn blikken van verstandhouding en wederzijds respect. De mus is niet langer bevoorrecht - grens wordt doorkijk, afscheiding schept verbinding, leven en dood worden één, de geschiedenis wordt toekomst.

De kerk is niet langer de kerk, maar deze plek blijft het centrum van ons dorp, kruispunt van verleden heden en toekomst. We doorbreken oude grenzen en maken een verbinding tussen nieuw gebeuren en rijke geschiedenis. De afscheiding wordt een toegang en de verhalen worden ontsloten.